

Upíří Deníky

ZOUFALSTVÍ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky Zoufalství

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Lisa J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Lisa J. Smith

Upíří deníky – Zoufalství – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*S díky věnováno skutečné princezně
Jessalyn a Louise Beaudry za pomoc
s překladem francouzštiny.*

L.

Mamá říká, že *ne* do Fell's Church,“ zopakovala paní Flowersová Stefanovi. „A to taky znamená, že *ne* k houštině, která zbyla ze Starého lesa.“

„Tak dobře,“ souhlasil Stefan. „Pokud není tam, tak kde?“

„No,“ pomalu pronesla Elena, „v tom případě za tím musí být policie, ne? Dopadli ho.“ Propadla malomyslnosti.

Paní Flowersová si povzdechla. „Předpokládám, že to tak bude. Mamá mi to měla říct, ale atmosféra je plná podivných cizích vlivů.“

„Ale úřadovna šerifa je ve Fell's Church – teda v tom, co z města zbylo,“ namítala Elena.

„A co nějaká policejní služebna v jiném blízkém městě? Ti, co se po Mattovi přišli ptát předtím...“

„Ridgemont,“ vybavila si unaveně Elena. „Odtamtud byli ti, co prohledávali penzion. A odtamtud byl i ten Mossberg, říkala Meredith.“ Podívala se na Meredith, která ani nic nezamumlala. „A tam má taky Carolinin táta všechny ty vlivný kámoše – a vlastně i táta Tylera Smallwooda. Společně chodí to takových těch klubů, kam mají ženy zakázaný vstup, a mají tajné pozdravy a takové ty nesmysly.“

„A máme vůbec nějaký plán, co podnikneme, až tam přijedeme?“ zeptal se opatrně Stefan.

„Mám něco jako plán A,“ připustila Elena. „Ale nejsem si jistá, jestli bude fungovat – možná to budeš vědět líp než já.“

„Tak mi to pověz.“

A Elena mu to pověděla. Stefan poslouchal a dusil smích. „Já si myslím,“ prohlásil potom střízlivě, „že by to mohlo fungovat.“

Elena okamžitě začala vymýšlet záložní plány B a C, aby se neocitli v úzkých, kdyby plán A selhal.

Aby se dostali do Ridgemontu, museli projet přes Fell's Church. Elena závojem slz pozorovala vypálené domy a zčernalé stromy. Tohle je její město – město, za jehož ochránkyni se prohlásila, když přebývala v duchovní podobě, které střežila a opatrovala. Jak to jen mohlo dojít až do takových konců?

A co je horší, jak bude možné něco takového vůbec napravit?

Elena se nekontrolovatelně roztrásla.

Matt zasmušile seděl v jednací místnosti pro porotu. Měl ji dávno prozkoumanou – zjistil, že okna jsou zvenčí zabedněná. Nepřekvapilo ho to, protože všechna okna ve Fell's Church byla také zabedněná; kromě toho už bednění vyzkoušel a věděl, že by se dokázal probourat ven, kdyby o to stál.

Ale on o to nestál. Přišel čas, aby čelil svému soukromému děsu. Už by se mu postavil dřív, ještě než Damon odvedl dívky do Temné dimenze, ale Meredith mu to vymluvila.

Matt věděl, že pan Forbes, Carolinin otec, má mezi zdejší policií spoustu přátel a kamarádčků. Stejně tak pan Smallwood, otec skutečného viníka. Není pravděpodobné, že by mu dopřáli spravedlivý soud. Ale při jakémkoliv soudu budou v určitý okamžik muset alespoň *naslouchat*, co jim chce říct.

A uslyší čistou pravdu. Možná jí teď nebudou věřit. Ale později, až Carolinina dvojčata prokážou stejně pramalou kontrolu nad svými vlkodlačími geny jako všechna vlkodlačí mláďata, o kterých se tvrdí, že často mění podobu – však oni si na Matta vzpomenou, i na to, co vypověděl.

Dělám správnou věc, ujišťoval se, přestože byl právě v tu chvíli úplně ztuhlý strachem.

Co nejhoršího mi můžou udělat? zamyslel se a příliš ho nepotěšilo, když se mu vybavila ozvěna Meredithina hlasu: *„Oni tě zavřou, Matte. Do opravdového vězení, protože už ti bylo osmnáct. A i když tohle může být dobrá zpráva pro nějakého skutečného drsného surovce s podomácku dělaným tetováním a bicepsy tlustými jako větev, pro tebe to určitě nic dobrého nevěstí.“* A pak si ještě psali přes internet: *Matte, ve Virginii můžeš dostat i doživotí. A minimum je pět let. Prosím tě, Matte, já tě prosím, nedovol, aby ti tohle udělali! Někdy platí, že převážnou část odvahy tvoří diskrétnost. Oni mají v ruce všechny karty, zatímco my kráčíme se zavázanýma očima v temnotách...*

Rozrušilo ji to až překvapivě hodně, když použila metaforu, pomyslel si Matt sklíčeně. Ale já tady přece nejsem dobrovolně. A vsadím se, že oni vědí, jak je tohle bednění chatrné – kdybych utekl, pronásledovali by mě odsud až bůhvíkam. Když tu zůstanu, alespoň budu moct říct nahlas pravdu.

Velmi dlouhou dobu se nedělo vůbec nic. Matt poznal podle posunu slunce ve škvírách mezi bedněním, že už je odpoledne. Pak přišel nějaký muž a nabídl mu doprovod na toaletu a kolu. Matt obojí přijal, ale také se dožadoval svého právníka a jednoho telefonátu.

„Právníka dostaneš,“ zavrčel na něj muž, když Matt vyšel z toalet. „Bude ti přidělen.“

„Ne, já chci skutečného právníka. Takového, kterého si vyberu.“

Muž se zatvářil znechuceně. „Děcko jako ty nemůže mít žádné peníze. Vezmeš si právníka, kterého ti přidělíme.“

„Máma je bohatá. Přeje si, abych měl právníka, kterého si najmeme, a ne nějakého kluka čerstvě ze školy.“

„Ach, jak dojemné,“ odsekl muž. „Chceš, aby se o tebe postarala maminka. Jenže já se vsadím, že ta už je někde v Clydesdale, s tou černou ženskou, s doktorkou.“

Matt strnul.

Když ho znovu zamkli v místnosti pro porotu, horečně se pokoušel přemýšlet. Jak jenom můžou vědět, kam jeho máma s doktorkou Alpertovou jely? Když si zopakoval slova *s tou černou ženskou, s doktorkou*, zněla zle a jako ze starých časů otroctví... prostě zle. Kdyby doktorka byla běloch a chlap, znělo by hloupě říct *s tím bílým mužem, s doktorem*. Jako z nějakého filmu o Tarzanovi.

V Mattovi se probudil pořádný vztek. A spolu s ním i veliký strach. V mysli se mu míhala slova jako *sledování, špehování, konspirace a zastírací manévry. A přelstěný*.

Odhadoval, že bylo asi pět hodin odpoledne a všichni, kdo běžně pracují v soudní budově, již odešli, když ho odvedli do vyšetřovací místnosti.

Prostě si se mnou hrají, domýšlel si. Dva muži se ho pokoušeli vyslychat v přečpané mrňavé místnůstce, kde v jednom rohu byla upevněná videokamera – malá, ale dokonale nápadná.

Střídali se, jeden na něj křičel, aby se ke všemu přiznal, a ten druhý dělal hodného a říkal věci jako: „Prostě se to všechno trochu vymklo z ruky, že? Máme snímek cucleků, co ti udělala. Je to ale pěkně divoká kost, co?“ A dvakrát mrkl. „Já to chápu. Ale pak začala vysílat smíšené signály...“

Mattovi došla trpělivost. „*Ne*, neměli jsme rande, *ne*, neudělala mi cuclek, a jestli řeknu panu Forbesovi, že o Caroline tvrdíte, že je ‚pěkně divoká kost‘, *mrk mrk*, tak vás *vyradí*, pane. O smíšených signálech jsem slyšel, ale nikdy jsem nic takového nezažil. Slyším slovo ‚*ne*‘ stejně dobře jako vy a dokážu si domyslet, že ‚*ne*‘ znamená ‚*ne*‘!

Po tomhle výstupu ho trochu ztloukli. Matta to překvapilo, ale vzhledem k tomu, jak jim právě vyhrožoval a odmlouval, ho to zase nepřekvapilo tak moc.

A pak to s ním zřejmě vzdali, nechali ho ve vyšetřovací místnosti o samotě – a tady už nebyla žádná okna. Matt znovu opakoval pro videokameru: „Jsem nevinný a odpírají mi mé právo na telefonát a na právníka. Jsem nevinný...“

Nakonec si pro něj přišli. Oba policajti, ‚hodný‘ i ‚zlý‘, ho postrkovali mezi sebou až do naprosto prázdné soud-

ní síně. Ne, ne úplně prázdné, uvědomil si. V první řadě bylo několik reportérů a jeden nebo dva měli při ruce skicák.

Když Matt uviděl, že je všechno jako při opravdovém soudu, a představil si obrázky, které budou do těch skicáků črtat – takové, jaké vidáme ve zprávách v televizi – strach, který celou dobu cítil až v žaludku, přerostl v mrazivou paniku.

Ale tak to přece chtěl, že – aby se jeho příběh dostal na veřejnost...

Odvedli ho k prázdnému stolu. Před ním byl jiný stůl, za kterým sedělo několik dobře oblečených pánů, a všichni měli před sebou vysoké kupy papírů.

Ale to, co přitáhlo Mattovu pozornost k jejich stolu, byla Caroline. Nejdřív ji vůbec nepoznal. Měla na sobě bavlněné šaty v barvě holubí šedi. Šedi! A neměla žádné šperky a jen jemný make-up. Jediné, co na ní bylo barevné, byly její vlasy – plápolaly jasně kaštanovou barvou. Vypadaly jako dřív, nebyly strakaté, jako od té doby, co se začala měnit na vlkodlaka. Že by se konečně naučila ovládat svoji podobu? To jsou špatné zprávy. Velmi špatné.

Nakonec vkráčela dovnitř porota – kráčeli důstojně, jako by měli pod nohama křehké skořápky. Museli vědět, jak protiprávní to všechno je, přesto všech dvanáct vešlo dovnitř a usedlo na příslušná místa.

Matt si najednou uvědomil, že na stolci nad ním sedí soudce – byl tam snad celou tu dobu? Ne...

„Povstaňte, vešel soudce Thomas Holloway,“ vyzval je soudní zřízenec. Matt povstal a přemýšlel, jestli soud opravdu začne, aniž by byl přítomen jeho právník. Ale dřív, než si všichni opět sedli, ozvalo se bouchnutí dveří a do soudní síně se vřítela hromada papírů na dvou štíhlých nohách – byla to žena něco přes dvacet a tu hromadu papírů upustila na stůl vedle něho. „Gwen Sawicki, těší mě,“ vydechla.

Soudce Holloway vysunul krk jako želva, aby na ni viděl, a otázal se: „Vy jste byla přidělena k obhajobě?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti – před celými třiceti minutami. Netušila jsem, že se u tohoto soudu konají noční zasedání, Vaše Ctihodnosti.“

„Nebudte na mě hubatá!“ vyštěkl soudce Holloway. Zatímco dal pokyn právníkům obžaloby, aby se také představili, Matt dumal nad slovem „hubatá“. Taký jedno z těch slov, která se většinou neužívají ve spojení s muži, pomyslel si. Hubatý chlap, to zní jako vtip. Ale hubatá dívka nebo žena, to zní přirozeně. Ale proč?

„Říkej mi Gwen,“ zašeptal hlas vedle něho a Matt se obrátil a uviděl dívku s oříškovými očima a oříškovými vlasy, svázanými do ohonu. Nebyla vysloveně krásná, ale vypadala poctivě a čestně, což z ní činilo nejhezčí osobu v místnosti.

„Já jsem Matt – ehm, to asi víš.“

„Ty s ní chodíš – s Carolyn?“ zašeptala Gwen a ukázala mu obrázek dřívější Caroline z nějakého plesu. Měla vysokánské podpatky, ze kterých se ladně zdvíhaly štíhlé opálené nohy daleko vzhůru – než dospěly až k černé krajkové minisukni, už se skoro setkaly. K tomu měla bílou blůzku tak těsnou kolem hrudi, že jen stěží pojala vnady, kterými ji příroda obdařila. Na rozdíl od titěrného oblečení make-upem oplývala v hojně míře.

„Jmenuje se Caroline a nikdy jsem s ní nechodil, ale je to ona – tedy skutečná Caroline, než přišel Klaus a něco provedl jejímu klukovi, Tyleru Smallwoodovi. Ale musím ti říct, co se stalo, když zjistila, že je těhotná...“

Zbláznila se, to se stalo. Nikdo neví, kde je Tyler – jestli té noci, kdy proběhlo konečné zúčtování s Kausem, zemřel, nebo se plně proměnil ve vlka a skrývá se, nebo něco jiného. A tak se to Caroline pokusila hodit na Matta – než se objevil Šiniči a stal se jejím novým přítelem.

Ale Šiniči a Misao si s ní jen zahráli krutou hru, když předstírali, že Šiniči má v úmyslu se s ní oženit. Teprve když Caroline zjistila, že Šiničimu může být naprosto ukradená, propadla svému šílenství úplně a pokusila se z Matta udělat záplatu, kterou přelepí chybějící kus ve svém životě. Matt se tohle všechno pokoušel co nejlépe vysvětlit Gwen, aby ho mohla obhajovat před porotou, když je přerušil soudcův hlas.

„Vynecháme zahajovací projevy,“ ohlásil soudce Holloway, „jelikož hodina značně pokročila. Obžaloba může povolát prvního svědka.“

„Počkejte! Námitka!“ zvolal Matt a ignoroval Gwen, která ho tahala za rukáv a syčela: „*Nemůžeš vznášet námitky proti výrokům soudce!*“

„A soudce se mnou nemůže takhle jednat,“ ohradil se Matt a vykroutil své tričko Gwen z prstů. „Ještě jsem ani neměl možnost si pohovořit se svojí obhájkyň!“

„Možná jste měl veřejného obhájce přijmout dříve,“ opáčil soudce a usrkl ze sklenice s vodou. Náhle vystrčil svou želví hlavu směrem k Mattovi a štěkl: „Že?“

„To je směšné,“ křičel Matt. „Nepovolili jste mi zatelefonovat mému právníkovi!“

„Copak on požádal o telefonát?“ zeptal se úsečně soudce Holloway a přešel očima po místnosti.

Dva strážníci, kteří předtím Matta bili, vážně zavrtěli hlavami. Nato soudní zřízenec, ve kterém Matt poznal muže, jenž ho držel asi čtyři hodiny v místnosti pro porotu, začal také vrtět hlavou. Vrtěli hlavou všichni tři, jako by byli secvičení.

„Pak jste toto právo ztratil tím, že jste o telefonát nepožádal,“ odsekl opět soudce. Zřejmě to byl jediný způsob mluvy, který znal. „Nemůžete žádat o telefonát uprostřed probíhajícího soudu. A nyní, jak jsem řekl...“

„*Námitka!*“ křičel Matt ještě hlasitěji. „Všichni lžou.“

Jen se podívejte na nahrávky z výsledku, neustále jsem opakoval...“

„Obhájkyňe,“ vyštěkl soudce na Gwen, „domluvte svému klientovi, nebo budete obviněna z pohrdání soudem!“

„Musíš *zmlknout*,“ zasyčela Gwen na Matta.

„Nemůžete mě umlčet! Soud nemůže probíhat, když porušujete veškerá pravidla!“

„*Zavři už hubu!*“ Soudce dokázal ta slova zařvat překvapivě hlasitě. Pak dodal: „Další osoba, která něco řekne bez mého výslovného povolení, bude obviněna z pohrdání soudem a odsouzena k noci ve vězení a pokutě pěti set dolarů.“

Odmlčel se a rozhlédl se po soudní síni, aby si ověřil, že to všichni pochopili. „A nyní,“ pokračoval, „žalobce, předvolejte vašeho prvního svědka.“

„Povoláváme na svědeckou lavici Caroline Beulah Forbesovou.“

Caroline se změnila postava. Vystoupilé břicho se jí vzdouvalo pod šaty. Matt zaslechl mumlání.

„Caroline Beulah Forbesová, přísaháte, že budete vypovídat pravdu, celou pravdu a nic než pravdu?“

Kdesi hluboko uvnitř se Matt roztrásl. Sám nevěděl, jestli vzteky, nebo strachy, nebo obojím. Cítil se jako sopka připravená vybuchnout – ne snad proto, že by chtěl, ale proto, že se ho zmocnily síly zcela mimo jeho kontrolu.

Milý Matt, tichý Matt, poslušný Matt – to všechno nechal kdesi daleko za sebou. Už dokázal být jen zuřivý Matt a rozběsněný Matt.

Z potměšitého okolí kdesi za oponou jeho vnitřního světa se dále ozývaly hlasy. Zvláště jeden z nich bodal a pátil jako kopřiva.

„Poznáváte toho mladého muže, kterého jste označila za svého bývalého přítele, Mathewa Jeffreyho Honecutta, zde v soudní síni?“

„Ano,“ odpověděl pálivý hlas kopřivy tiše. „Sedí u stolku obhajoby a má na sobě šedivé tričko.“

Matt prudce zvedl hlavu. Pohlédl Caroline přímo do očí.

„Ty víš, že je to lež,“ řekl. „Nikdy jsme spolu na rande nešli. Nikdy v životě.“

Soudce, zdánlivě klimbající na svém křesle, se nyní vztyčil. „Zřízeníče!“ vyštěkl, „okamžitě umlčte obžalovaného.“

Matt ztuhl a Gwen vzdychla. Najednou ucítil, že ho kdosi drží, a na puse mu přistála lepicí páska – a připevnili ji důkladně, několikrát kolem dokola.

Bojoval. Pokusil se vstát. A tak ho ještě přivázali páskou kolem pasu k židli, na které seděl. Když ho konečně nechali na pokoji, soudce prohlásil: „A jestli uteče i s tou židlí, zaplatíte ji ze svého vlastního platu, slečno Sawicki.“

Matt cítil, jak se Gwen vedle něho chvěje. Ale nebylo to strachem. Poznal ten výraz sopky před výbuchem a uvědomil si, co bude následovat. Jenže pak ji soudce obviní z pohrdání soudem a kdo se za něho postaví?

Vyhledal její pohled a rozhodně zavrtěl hlavou. A také vrtěl hlavou při každé lži, kterou Caroline vypustila z úst.

„Museli jsme náš vztah udržovat v tajnosti,“ pokračovala Caroline plaše a uhladila si šedivé šaty, „protože můj předchozí přítel, Tyler Smallwood, by se to mohl dozvědět. A oni by – chci říct, nechtěla jsem, aby mezi nimi došlo k nějakým potížím.“

No jasně, pomyslel si Matt hořce – radši by sis měla dávat pozor na jazyk, protože Tylerův táta tu má zřejmě stejně tolik přátel jako ten tvůj. Možná víc. Matt vypnul, dokud neuslyšel, jak žalobce říká: „A stalo se onu zmíněnou noc něco neobvyklého?“

„No, vyjeli jsme si v jeho autě. Jeli jsme směrem k penzionu... že nás tam nikdo neuvidí... Ano, je pravda, že jsem mu udělala... ten cucflek. Ovšem pak jsem už chtěla jet, ale on nepřestal. Pokoušela jsem se bojovat. Poškrábala jsem ho nehty...“

„Žaloba předkládá důkaz číslo 2 – snímek hlubokých škrábanců od nehtů na paži obžalovaného...“

Když se Gwen setkala pohledem s Mattem, byla v jejich očích porážka. Ukázala Mattovi snímek, který si